

Ce este Legea?

5 februarie 1999

Gili Cârstea

"Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis o foarte prețioasă solie prin frații Waggoner și Jones. Această solie urmărește să aducă mai proeminent în fața lumii pe Mântuitorul răstignit, jertfa pentru păcatele întregii lumi. Ea invită poporul să primească neprihănirea lui Hristos. Aceasta este solia pe care Dumnezeu a ales-o să fie dată lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie proclamată cu voce tare și însoțită de revărsarea Duhului Său în măsură bogată" (TM 91)

Cum putea fi adus Mântuitorul în fața lumii „mai proeminent” decât fusese adus până la sesiunea CG de la Minneapolis din 1888? Puțini au încercat să răspundă acestei întrebări, deși răspunsul ar putea deschide o perspectivă nouă asupra întregii controversă, oferind o imagine complet neglijată a soliei îngerului al treilea.

Frații E.J.Waggoner și A.T.Jones au fost trimiși, cu „acreditare divină,” așa cum spunea Ellen G. White, să aducă poporului lui Dumnezeu o foarte prețioasă solie. Ea s-a manifestat la început ca o prezentare a soliei lui Pavel din Galateni. Miezul fierbinte al prezentării s-a dovedit a fi rolul legii, din capitolul 3. De înțelegerea corectă a rolului legii depindea mult mai mult decât bănuiau delegații la acea aparent obișnuită sesiune a CG. Era mai mult decât bănuiau solii care o prezentau, era mai mult decât bănuia chiar serva Domnului.

Dar cineva hotărâse ca o asemenea perspectivă să nu ajungă la popor. Având de partea lui o majoritate zdrobitoare, el a reușit („Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt... Lumina care trebuie să lumineze pământul cu slava ei a fost respinsă, și prin acțiunea propriilor noștri frati a fost în mare măsură ținută departe de lume” 1SM 234), iar metoda a fost deturnarea subiectului. În loc să studieze profundele semnificații ale chestiunii ”De ce Legea,” discuțiile au degenerat, cu intenție, asupra subiectului „Care Lege.”

Metoda a dat rezultate mai mult decât sperate: La mai bine de o sută de ani de atunci, noi nu am reușit să depășim acest stadiu al discuțiilor, „Care Lege.” La

ce se referă Pavel în Galateni 3, când spune că „legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos,” la legea morală, sau la cea ceremonială? Dezbaterea aceasta este semnul sigur al imaturității spirituale în care ne balansăm.

Solia foarte prețioasă trimisă în 1888 urmărea să ne împingă înainte, să înțelegem „De ce Legea,” ca apoi să ne aducă la înălțimea orbitoare a strălucirii slavei lui Hristos, ascunsă în întrebarea „Ce este Legea,” ca pământul să fie luminat de slava lui Dumnezeu. Dar așa ceva nu s-a întâmplat încă. Pământul continuă să fie acoperit de bezna necunoașterii caracterului lui Dumnezeu, deși poporul Său se roagă insistent pentru a doua venire. Acest eveniment nu poate avea loc, atâta timp cât drumul spre casa Mirelui (Sfânta Sfintelor) nu este luminat de candelilele unor fecioare înțelepte.

Poate părea umilitor, dar va fi necesar să ne întoarcem și să reluăm solia foarte prețioasă trimisă în 1888, căci fără o corectă înțelegere a rolului legii ne va fi imposibil să apreciem valoarea concentrată în sintagma „ce este legea.”

Prinși în mrejele savanțelor debateri teologice, urmașii mileriților au uitat repede descoperirea lor din sanctuar și nu au reușit să ajungă la înălțimea staturii plinătății legii pe care o descoperiseră. Bucuroși că au adevăr prezent, ei au făcut din prezentarea legii ca regulă de comportament unicul scop al existenței lor. Nu reușeau să vadă prea bine că legea nu era, în primă instanță, decât un „îndrumător spre Hristos.” Consecințele au urmat inevitabil: Predici fără Hristos, tirade argumentative, activitate febrilă lipsită de putere, zel fără pricepere, până când, spunea sora White, am ajuns uscați ca piscurile Ghilboa, care nu au nici rouă, nici ploaie.

Arzând de nerăbdare să vadă „rodul muncii sufletului Lui,” Domnul a trimis poporului Său solia unică pentru impasul lor: O corectă viziune asupra rolului legii, ca ei să poată fi conduși la Hristos pentru neprihănire. Încercarea aceasta mai urmărea să descopere ura subconștientă ascunsă în inimile celor care erau chiar străjerii de pe zidurile Sionului. Ei, care trebuiau să fie primii beneficiari ai luminii foarte prețioase, au „interceptat” solia și au garat-o pe o linie moartă. „Am văzut că exista o remarcabilă orbire în mintea multora, și ei nu înțelegeau unde este Duhul Domnului și care este experiența creștină. Iar gândul că aceștia sunt cei care au răspunderea turmei lui Dumnezeu era dureros” (3SM 171). Astfel, poporul lui Dumnezeu și lumea au fost împiedicate să vadă calea în sfânta sfintelor, să ajungă la Hristos pentru neprihănire, ca să poată fi umpluți cu „toată plinătatea lui Dumnezeu.”

Din acest moment revolta putea continua liniștită. Ca și iudeii, noi am încercat să producem o neprihănire proprie deoarece nu am cunoscut „neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credință, și care duce la credință.” În 1888 a fost retezată cu brutalitate calea care ducea la noul legământ. Acesta urmărea să scrie în mințile poporului lui Dumnezeu legea aceea descoperită în sanctuar. Dar solia de har a fost respinsă.

De atunci, timpul bate pe loc iar noi nu știm cum să explicăm lumii de ce credem că Isus vine curând, deși acest ”curând” al nostru pare de cauciuc. Cu eforturi disperate, membri obscuri ai poporului au încercat timp de un secol să țină pe linia de plutire această solie de har. În timp ce noi ne desfățam și ne așezam mai comod în această lume, ei ridicau tot mai sus în fața ochilor noștri standardul neprihănirii lui Hristos. Așa se face că generația prezentă are posibilitatea să aprecieze obiectiv soluția divină care poate rezolva impasul nostru laodicean.

Deși secundarul ornicului divin pare blocat în 1888, astăzi, în 1999, lumina slavei lui Dumnezeu parcă nu mai poate fi ținută în frâu, parcă stă gata să izbucnească, deși riscă să ardă ochii rămășiței, neobișnuită cu lumina, după ani de întuneric și ceată. Când înțelegem corect „de ce legea,” nu mai este decât un pas până la întrebarea ”ce este legea.” Iar atunci când înțelegem corect „ce este legea,” nu mai este decât un pas până la îngerul din Apocalips 18, a cărui slavă va lumina pământul.

Ce este legea?

„Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decât poate mintea omenească să pătrundă. În legea Sa sfântă El a dat o transcriere a caracterului Său” (8T63).

„Dând la o parte legea lui Dumnezeu, oamenii nu știu ce fac. Legea lui Dumnezeu este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu. Ea întruchiează principiile împărăției Sale. Cel care refuză să accepte aceste principii se așează singur în afara canalului pe care se revarsă binecuvântările lui Dumnezeu” (COL 305).

„Dumnezeu cere copiilor Săi desăvârșire. Legea Sa este o transcriere a caracterului Său, și este standardul oricărui caracter” (COL 315).

„Dumnezeul cel viu a dat în legea Sa cea sfântă o transcriere a caracterului Său” (CT 365).

„Legea lui Dumnezeu este neschimbătoare și veșnică, deoarece ea este transcrierea caracterului Său, și prin ea a hotărât Dumnezeu să aducă în armonie familia de pe pământ cu familia din cer” (RH 3 mai 1898).

„...pentru a păzi legea este necesar să Îl cunoști pe Dumnezeu; căci legea este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, iar caracterul Său este dragoste” (RH 10 octombrie 1899).

„Dumnezeu a trimis lumii noastre o solie de avertizare, adică Solia Îngerului al Treilea. Tot cerul așteaptă să ne audă justificând legea lui Dumnezeu, declarând că ea este sfântă, dreaptă și bună. Unde sunt cei care trebuie să facă această lucrare? Dumnezeu cheamă pe poporul Său la o percepție mai profundă a planurilor și a legii Sale. Legea este o transcriere a caracterului Său” (RH 16 aprilie 1901).

Pasajul acesta are o semnificație specială, deoarece Ellen G. White a afirmat că solia îngerului al treilea este solia adusă în 1888 prin frații A.T.Jones și E.J.Waggoner. Primită, această solie ne ajuta să justificăm legea lui Dumnezeu în fața universului, căci în justificarea legii era cuprinsă justificarea lui Dumnezeu în marea controversă, iar justificarea lui Dumnezeu în marea controversă însemna sfârșitul războiului. Acest lucru nu s-a întâmplat deoarece nu am răspuns chemării lui Dumnezeu la o percepție „mai profundă a planurilor și legii Sale.” Universul așteaptă încă să ne vadă aducând în fața lumii „mai proeminent” pe Isus Hristos, „jertfa pentru păcatele întregii lumi.” Va fi o tragedie să așteptăm ca lumea să aducă înaintea noastră pe Hristos „mai proeminent.”

„Slava lui Hristos este descoperită în lege, care este o transcriere a caracterului Său, iar puterea ei transformatoare este simțită asupra sufletului până când omul este schimbat după chipul Său. Ei sunt făcuți părtași de natură divină și cresc tot mai mult în asemănare cu Mântuitorul lor, avansând pas cu pas în conformare cu voința lui Dumnezeu, până ating desăvârșirea” (RH 22 aprilie 1902).

„Legea dragostei este temelia guvernării lui Dumnezeu, iar slujirea din dragoste este singura slujire acceptabilă în cer. Dumnezeu a acordat tuturor voință liberă, a dotat pe oameni cu capacitatea de a aprecia caracterul Său, și deci cu puterea de a-L iubi și de a-I servi. Atâta timp cât ființele create se închinau lui Dumnezeu, ele erau în armonie peste tot în univers. Cât timp dragostea de Dumnezeu a fost supremă, dragostea față de alții era asigurată. Deoarece nu exista călcare de lege, care este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, nici o notă discordantă nu strica armoniile cerești” (13 februarie 1893).

„Legea lui Dumnezeu este o descoperire a voinței divine, o transcriere a caracterului divin, care va dăinui veșnic” (ST 12 noiembrie 1894).

„Domnul Isus Hristos a oferit oamenilor o reprezentare a caracterului lui Dumnezeu prin exemplul vieții Lui. Legea lui Dumnezeu este transcrierea caracterului lui Dumnezeu. În Hristos, oamenii pot vedea exemplificarea acestor precepte, iar exemplul a fost cu mult mai eficient decât preceptul însuși” (ST 14 martie 1895).

Nu ar fi aberant să descoperim că teologia noastră este definită mai mult de precept decât de Exemplu?

„Legea lui Dumnezeu este expresia caracterului Său. Dumnezeu posedă independență absolută, invariabilă și imutabilă, iar legea Sa este neschimbătoare, veșnică, deoarece este transcrierea caracterului Său. Nu poate avea loc nici un eveniment care să facă necesară, în nici un sens, promulgarea unei legi de o natură contrară” (ST 12 martie 1896).

Acestea nu sunt decât câteva dintre sutele de confirmări din partea Domnului că Legea Sa nu este decât o transcriere a caracterului Său. Acest nou orizont schimbă complet toată istoria sacră. El explică dureroasa constatare că

„Păzitorii legii nu M-au cunoscut” (Ieremia 2,8). El explică de ce un popor hotărât să păzească toate legile și orânduirile Domnului nu reușea să-L cunoască pe Dumnezeu, închinându-se astfel lui Baal.

Darea legii pe Sinai este văzută acum într-o nouă perspectivă. Dumnezeu dorea să se prezinte unui popor abia ieșit din sclavie, iar singura cale eficientă era o descriere a trăsăturilor Sale de caracter. Dar ei doreau să le vorbească Moise. Așa s-au pus bazele unei necunoașteri de milenii a acelei Persoane delicate și sensibile care este Dumnezeu nostru. Toate eforturile profeților trimiși la Israel erau concentrate spre acest scop central, să-i ajute să înțeleagă că ei nu-L cunosc pe Salvatorul lor. Deoarece nu L-au cunoscut pe Cel al cărui caracter era descris în lege, legea a devenit pentru ei un cod de comportare imposibil de respectat.

O astfel de situație cerea o formă nouă de manifestare a caracterului lui Dumnezeu. „Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi” ca să facă cunoscut numele Tatălui unui popor care nu mai putea vedea în lege caracterul lui Dumnezeu. Dar „ai Săi” nu L-au primit, deoarece blândețea, bunătatea și delicatețea Lui erau în contrast marcant cu imaginea lor despre Dumnezeu. Cum putea El să fie așa prietenos cu păcătoșii, când ei știau că Dumnezeu urăște pe păcătoși? Cum putea El să vindece pe romani, despre care ei credeau că sunt dușmanii lui Dumnezeu? Cum putea El să propovăduiască pacea și dragostea între popoare, când ei se pregăteau să continue o bătălie sângeroasă contra neamurilor, ca toți înaintașii lor?

Noua descoperire a caracterului lui Dumnezeu a fost o piatră de poticnire chiar pentru ucenici. Ne uimim astăzi înțelegând ce imagine deformată aveau ei despre căderea focului din cer! Grupul lor ajunge într-o seară la marginea unei localități a samaritenilor, dar solii trimiși mai înainte să caute o gazdă au fost refuzați. Plini de indignare și arătându-se cunoscători ai Scripturii, ucenicii au cerut să li se permită să comande „focului din cer” să cadă peste samariteni, așa cum a făcut Ilie (Luca 9).

Ce argument puternic ar fi fost incendiul acesta că Iosua din Nazaret este trimisul lui Iehova Cel din vechime! Ce greutate ar fi avut el în dezbaterile din sinedriu a doua zi! Ucenicii ar fi intrat cu fruntea sus în Ierusalim, în urma viteazului lor conducător care a demonstrat că nu este un fricos sau un impostor, ci Căpetenia Oștirii Domnului cel din vechime, care mătura toate neamurile înaintea poporului sfânt. Un astfel de conducător astepta sinedriul, deoarece credeau că au un astfel de Dumnezeu. Ei nu au înțeles că un Dumnezeu necunoscut este, de fapt, alt Dumnezeu.

Răspunsul lui Hristos i-a aruncat în agonie pe ucenici. Nu înțeleseseră ei bine Scriptura? Nu fusese Ilie profetul Domnului? Cine este acest personaj care le spune lor că nu știu de ce duh sunt însuflețiți? Amărăciunea lor era fără margini, căci cucerirea lumii nu se putea face fără folosirea forței sau a amenințării cu forța. Ei erau siguri de acest lucru, căci „Rabinii se lăudau cu superioritatea lor, nu numai în fața celorlalte națiuni, ci și în fața poporului lor. Plini de ură față de asupritorii

romani, ei cultivau speranța că vor obține eliberarea națională prin forța armelor” (Educație 65).

După ce au înțeles natura împărăției lui Hristos și legile ei, ucenicii au văzut, ca niciodată mai înainte, ce semnificație avea expresia „focul lui Dumnezeu” sau „foc din cer.” Și „focul” a căzut peste ei la cincizecime. Acum, „Ei (rabinii) urau și omorau pe urmașii lui Isus, a căror solie de pace era așa contrară planurilor lor ambițioase. În școlile militare ale Egiptului, lui Moise i se predase legea forței, iar această învățătură avusese o așa putere asupra caracterului lui, încât a fost nevoie de 40 de ani de izolare și comuniune cu Dumnezeu și natura spre a-l pregăti pentru conducerea lui Israel prin legea dragostei. Pavel a trebuit să învețe aceeași lecție” (Educație 65).

Rămășița va trebui să învețe aceeași lecție, dacă vrea să conducă miliardele de contemporani la Hristos. Ea trebuie să înțeleagă și să experimenteze natura „focului din cer de la Dumnezeu,” iar acest lucru este imposibil (și timpul a dovedit-o din plin) atâta timp cât nu înțelegem că legea este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu. Până când nu vom lămuri deplin întrebarea „Ce este Legea?” fanteziile iudeilor nepocăiți vor fi fanteziile noastre, în variantă modernă:

„În planul Său de guvernare nu se folosește forța brutală spre a forța conștiința. Iudeii așteptau ca împărăția lui Dumnezeu să fie întemeiată pe aceleași principii ca împărățiile lumii. Ei recurgeau la măsuri exterioare pentru a promova neprihănirea. Ei născociau metode și planuri. Dar Hristos plantează un principiu. Implantând adevărul și neprihănirea, El contracarează eroarea și păcatul” (COL 77).
